

Sygn. akt IV CSK 139/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku następców prawnych K. M. – S. M., G. M., W. M., M. G. i A. P.
przy uczestnictwie D. D. i Z. J.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej K. M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**oddala wniosek uczestnika Z. J. o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w S. dokonał rozgraniczenia nieruchomości będących własnością wnioskodawcy K. M., uczestniczki D. D. i uczestnika Z. J. w sposób szczegółowo opisany w jego sentencji. Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z dnia 14 stycznia 2016 r. oddalił apelację wnioskodawcy od tego postanowienia.

Postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną wnioskodawca wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na potrzebie wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji w sytuacji zgłoszenia w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych i przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów oraz czy w związku z tym wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozpoznania zarzutów apelacji nie skutkuje obowiązkiem przeprowadzenia przez sąd drugiej instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.). Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Zagadnienie takie powinno pozostawać w związku

z danym sporem, chociaż musi być ono sformułowane na tyle ogólnie, by nie chodziło w nim jedynie o sposób rozstrzygnięcia konkretnej sprawy.

Kwalifikacji takiej nie można przypisać sformułowanemu przez skarżącego zagadnieniu prawnemu, które zostało rozstrzygnięte w judykaturze, będąc przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego, powołanych przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Na tle prezentowanej w nich jednolitej wykładni art. 382 k.p.c. nie budzi wątpliwości, że w sytuacji, gdy sąd drugiej instancji nie uzupełnia postępowania dowodowego, ani po rozważeniu zarzutów apelacyjnych, nie znajduje podstawy do zakwestionowania ustaleń faktycznych przyjętych w orzeczeniu sądu pierwszej instancji, może te ustalenia przyjąć za podstawę swojego orzeczenia, dając temu wyraz w treści jego uzasadnienia. Dodatkowo jedynie pozostaje stwierdzić, że taka ocena materiału dowodowego, szczegółowo odnosząca się do zarzutów apelacji kwestionujących ocenę dowodów dokonaną przez Sąd pierwszej instancji, znalazła pełne odzwierciedlenie w pisemnych motywach zaskarżonego postanowienia, w którym Sąd Okręgowy podzielił ustalenia Sądu Rejonowego.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji. Oddaleniu podlegał wniosek uczestnika o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, z uwagi na brak podstaw do odstąpienia od zasady określonej w art. 520 § 1 k.p.c.

aw

aj